

Bob in Tedi, dva neugnanca.

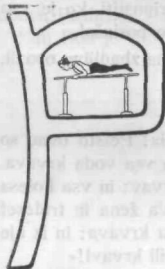
Po John Habbertonovi knjigi „Helenina otročička“ po svoje pripoveduje

dr. Ivo Šorli.

(Dalje.)

XI. poglavje.

PETJE JE LEK.

o izvrstnem nedeljskem kosilu drugega dne je vprašal gospod Haro nečaka, kaj delajo s starši ob nedeljah popoldne.

»Borovnice gremo nabirat!« je rekel Bob.

»O, tam je tako mažano!« je navdušeno vzkliknil Tedi.

»Da, in tam se lahko v potok pade!« se je razgreval tudi Bob.

»Ampak prej se malo doma odpočijete? Ne?« je vprašal ujec.

»Da, s papačkom gremo na trato pod hišo in tam ležemo. In potem smo vojaki in spimo in je noč. Potem se zbudimo. Ampak papa časih res zaspi, in mama ne dovoli, da ga zbudimo. Zato mi ta igra ne ugaja!« je pripovedoval Bob.

»Igja ne ugaja!« je ponovil jek Tedi. »Povej jajši stojijo o Doljašu, tic Hajo!« se je spomnil hipoma.

Ne; povej rajši o egiptovskem Jožefu!« je zahteval Bob in je rekel potem Tediju: »Ti hočeš vedno le o Goljatu, ker je imel tako krvavo glavo. Ampak Jožefova suknja je bila tudi krvava!«

»O, da! Žožefova šuknja kjvava in Doljaševa gjava kjvava in Davijeja šabja tudi kjvava!« je z vedno večjo navdušenostjo vzklikal Tedi.

»Tako?« se je začudil ujec Haro. »Tebi, Tedi, torej same krvave stvari ugajajo? Ti si pa res lep angel! Kaj tvoja mamica ve, da si tako krvoločen?«

»O, Doljaševa gjava vsa kjava!« se je v odgovor zopet zadr! Tedi, ki učevega vprašanja očitno ni razumel, »Povej o Doljašu!«

»Povej rajši ti, Tedi!« je prigovarjal ujec, boječ se svetopisemskih poprav.

»Ješ?« se je razveselil malček, menda da bo lahko brodil po krvi. »Čakaj! Doljaš je bil vejik, vejik mos, Davjed mecen, mecen mos. 'Pej sem!' je jekel Doljaš. 'Oha!' je jekel Davjed, ješ tebe nič bojim.' Pjok! — eno po gjava. In Doljaševa gjava je bila vsa kjava in Davjeva šabja je bila vsa kjava. Pa mu je odšeknel gjava. Pa je tekel, tekel, tekel...«

»Kdo je tekel?« je vprašal ujec.

»Doljaš!« je pojasnil Tedi.

»Brez glave?« se je začudil ujec.

»O, gjava stjašno kjava! In Davjeva šabja štjašno kjava in...«

»Dovolj, dovolj!« se je zasmel gospod Haro. »Bom vama pa že rajši čital zgodbo o egiptovskem Jožefu.«

Pripovedovati iz svetega pisma se res ni upal več, ker je naprej vedel, kaj ga čaka. Tako je odprl sveto knjigo in je pričel čitati. Samo tuintam je kaj manj važnega izpustil, da ne bi bilo le preveč dolgo. Toda po nesreči se mu je primerilo, da je izpustil tudi nekaj, kar se je zdelo vsaj Tediju najvažnejše. Tega malček pa ni mogel pripustiti, ko je vso povest pravzaprav samo zaradi tega tako potrpežljivo poslušal.

»Oha, oha, tic Hajo — aji je to o Žožefu?« je hipoma zbadljivo opazil.

»Jaz mislim!« ga je nevoljno pogledal ujec.

»Žožefova šukja ni bila kjava, ne?«

»A tako?« se je zasmel ujec. »Pa seveda je bila! Petsto ovac so bratje zaklali in so spustili vso kri v potok, da je bila vsa voda krvava. In vsi kameni so bili krvavi; in mlin pri vodi je bil krvav; in vsa kolesa so bila krvava; in mlinar je bil ves krvav; in njegova žena in trideset njunih sinov in dvajset hčerá; in moka je bila tudi vsa krvava; in iz nje so spekli krvav kruh; in vsi ljudje, ki so ga jedli, so bili krvavi!«

»O, vsi judje kjava!« se je ves čas trepetajoč veselja oglasil jek. Da, obilna kri ga je tako navdušila, da je prvič ponovil tudi učeve besede, katero čast je doslej užival samo Bob.

»Da, vsi ljudje so bili krvavi!« je potrdil gospod Haro. »Samo, da se tega ni videlo. Ali veš, Tedi, zakaj ne?«

Ali Tedi res ni vedel odgovora, ali pa le od žalosti, da se ni videlo, ni mogel odgovoriti — vsekakor je ujca samo nepremično gledal.

»Zato ne, Tedi, ker so imeli te ljudje kožo čez in so bili krvavi le pod njo!« je zdaj razodel gospod Haro.

Bob se je zagrohotal; Tedi pa je ujca samo grdo pogledal. Mogoče, da njegove šale ni razumel; a to je gotovo čutil, da se iz njega norca dela. In to se mu je za malo zdelo, in molče je odšel skozi vrata.

Bob je hotel, da mu ujec pove še konec prelepe Jožefove dogodbe, in gospod Haro je to rad storil. Ravno pa, ko sta končala, se je začulo spodaj pod hišo Tedijevo pretresljivo jokanje.

Gospod Haro je tekel k oknu in je pogledal dol. Ubožec je držal prstek na desni ročici daleč od sebe in je še bolj milo zajavkal, ko je zagledal ujca.

»Kaj pa je, Tedi? Ali si se udaril?« je gospod Haro skrbno vprašal.

»U—hu—hu. Ne, oša me je!« je vpil Tedi.

Ujec in Bob sta hitela dol, in ujec je vzel malčka na roke, pa je sedel z njim na klop.

»Tic Hajo, žapoj: Kaj joka Tedi!« je nenadoma milo zaprosil Tedi.

»Kaj je to?« se je začudil gospod Haro.

»To je taka pesem, veš, ujec. To mu morata mamica ali papaček vsakrat zapeti, če ga kaj boli. Potem takoj umolkne,« je pojasnjeval Bob.

»Ali jaz te čudovite pesmi vendar ne poznam!« je vzkliknil gospod Haro. »Čuj, Tedi, ali ni vse eno, če ti zapojem kako drugo? Recimo...«

Toda Tediya je prijel tak krč, in tako strahovito je zatulil, da je ujec prestrašeno utihnil. In tudi Bob je rekel: »Ne, ujec Haro, to nič ne pomaga. Prav ono mu moraš zapeti. Veš kaj, jaz bom pel naprej, ti boš pa za mano. Tudi papačka sem jaz lani naučil, ko nekoč ni bilo mame doma. Poslušaj, Tedi!«

In Bob je zapel, gospod Haro pa za njim:

Kaj joka Tedi, milo stoka?

Kam prišel košek je njego-ov?

Tako je bil lepó pobarvan,

ves zal je bil in kakor no-ov!

In kje je mucika njegova?

Povejte revčku — o, ljudje-e!

Kje je njegov prelepi košek

in mucika njegova kje-e?

Pogledam v mamičino sobo —

mogoče, da je noter šla-a:

Na mamičinem mehkem stolu

najrajša spančka mucika-a.

O, hiti, mamica, pogledat!

Kaj kaže tukaj se oče-em?

Na stolu tam je ljubi košek,

in ljuba muca spančka v nje-em.

Od kitice do kitice se je izpreminjalo Tedijevo tulenje v hropenje, iz hropenja v stokanje, iz stokanja v vzdihovanje, in z zadnjim verzom je prenehalo tudi to: na njegovem ljubkem obrazku je sijalo samo veselo solnčece.

»Ti ljubi moj otrok, povej mi, kako te more ta trapasta pesem tako potolažiti?« se je silno začudil ujec.

»Ješ ne vem. Nic vec ne boji!« je pojasnil kratko Tedi.

»Tako! In zdaj gremo po borovnice in po piščalke! Menda bo čas, ne?« se je oglasil Bob.

Tudi Tedi je bil takoj za to misel: in hočeš—nočeš, je moral ujec z njima.

Posebnih nesreč na tem izprehodu ni bilo. Samo Bob bi bil kmalu v potoku utonil — nalašč, kakor je v pomanjšanje svoje krivde zatrjeval — če bi ga ne bil ujec še v zadnjem hipu potegnil iz mlakužaste vode. Kak je bil po tej črnorjavi kopeli, si je lahko misliti. Treba je priznati, da je bil svojemu rešitelju jako hvaležen in da se mu je vrgel tak, kakršen je bil, okrog vratu. Da se je potem poznalo na ujevci obleki vse njegovo telo, posebno lepo še vseh deset prstkov zadaj na hrbtu, to nazadnje ni bila Bobova krivda, ampak nekoliko potokova, ki je bil tako umazan, in nekoliko tudi ujevca, ki je imel tako lepo belo obleko. Zato je Bob v resnici milo pogledal, ko ga je ujec srdito stresel s sebe. Gospod Haro pa se ni brigal več zanj, nego samo za to, kako bi se vsaj malo zopet očistil. Na mestu, kjer je bila voda vsaj malo bolj čista, si je umil dva prsta, ju obrisal v robec, položil še vedno snežnobeli klobuk na travo in je potem začel z mokrim robcem vsaj najgrše madeže spravljati s sebe. In delo je šlo tako lahko od rok, da se je Tedi iz vsega srca razveselil. In od tega veselja je skočil tako visoko v zrak in iz zraka tako čvrsto nazaj na močvirnatá tla, da je brizgnilo na vse strani, v prvi vrsti pa nanj in na ujevca klobuk.

In taki so se potem klavrno vračali domov. »Kakor polití psički,« bi rekel kdo. In seveda se je morala zopet ravno gospodična Silvija pripeljati za njimi!...

»Vi se pa res krasno zabavate!« je vzkliknila s smehom, ki ga ji pameten človek res ni mogel zameriti. »Le glejte, da bo jutri tudi pri nas tako veselo!«

»Ah, da!« je vzdihnil gospod Haro in si je otrl obraz. (Dalje.)

Veseli pomenek